

STATSMINISTERENS HILSNINGSTALE VED DE ELDRES DAG,
OSLO RADHUS, 11. SEPTEMBER 1978

Det er en heder for Regjeringen å bli invitert til å delta i dette festmøtet på De Eldres Dag. For meg er det en glede å kunne bringe en hilsen fra Regjeringen til dette festmøtet.

Jeg har tenkt mye på hvordan jeg bør legge an min hilsen til denne forsamling av eldre mennesker som på så mange måter er ulike, og har hatt livsveier som skiller seg sterkt fra hverandre. Dere har det til felles at dere nå er den eldre garde, både i forhold til hele

- 2 -

samfunnet, og i den enkelte familie og krets som dere hører hjemme i.

Like lite som mennesker i andre generasjoner finner tilstrekkelig fellesskap med andre bare fordi de er jevngamle, er det ikke noe automatisk og dypt fellesskap og likhet mellom eldre folk utelukkende fordi de er eldre.

Jeg ser helst på de eldre som en del av vårt samfunn, i den enkelte familie, i det enkelte bygdelag eller bydel, i den enkelte yrkesgruppe.

Innen hver av disse grupper av befolkningen finner vi folk av mange aldre og med mange ulike trekk.

Det er denne blandingen som gjør de enkelte deler av vår befolkning livskraftige, varierte og mennes-

kelige. De eldre har med sin livserfaring og livsvisdom en naturlig oppgave og har noe verdifullt å bidra med i samværet mennesker imellom.

Samtidig er det både riktig og verdifullt at i samværet generasjonene imellom er de yngre villige til å ta imot den livsvisdom de eldre forvalter, til å vise alderdommen den respekt den har krav på i alle samfunn, og yte bistand som i alle menneskelige sammenhenger ytes av dem som har evne, til dem som har behov.

De som har levd et langt liv har likevel noe til felles, og som de yngre generasjoner vanskelig kan fylle. Man blir etterhvert mer alene, og man blir mer avhengig av medvirkning, støtte og bistand fra andre.

På denne bakgrunn kan samværet imellom og samholdet mellom de eldre være en styrke. Pensjonistforbundets virksomhet er et av de tiltak som kan dekke mange av de behov som de eldre har i denne sammenheng.

I tidligere tider var kravet om en fast alderstrygd for alle uten behovsprøving det store mål. I dag er vi langt forbi dette målet. I tillegg til de generelle offentlige pensjons- og trygdeytelser har vi utviklet en rekke andre tiltak som skal gjøre livet for de eldre enklere.

Det er ikke alltid større kontantytelser det er behov for. Ofte er det de praktiske tiltak som hjelp i hjemmet, bedre og enklere boforhold, muligheten for kontakt med andre, muligheten for ferie og adspredelse, som er

de behov som mange eldre føler sterkest. Mange slike oppgaver må løses innen den enkelte kommune, så nær det lokale samfunn som mulig.

I Regjeringens arbeid er de finansielle ytelser til folketrygden den viktigste enkeltsak i forholdet til de eldre.

I de internasjonale økonomiske krisetilstander vi nå gjennomlever, må vi som nasjon for en tid flate ut den videre vekst og øking i vår samlede levestandard. Men innenfor den generelle politikk som vi må følge, har Regjeringen gjennomført også i år en viss oppgang i kjøpekraften til de pensjonister som bare har sin offentlige pensjon å leve av, og til de svakest stilte i andre befolkningsgrupper i jordbruk, fiske og blant lønnstakere.

Økingen er ikke så stor, mindre enn hva den har vært enkelte tidligere år. Men pensjonistene er blitt en så stor gruppe at endringer i de offentlige pensjonsytelsene har en direkte og følbar virkning på hele resten av samfunnet. Det er i alt om lag 800.000 personer i Norge som helt eller delvis lever av offentlige trygder.

På den andre siden har vi en yrkesaktiv befolkning på nær 1,5 mill. mennesker. Det er direkte og indirekte denne yrkesaktive befolkningen som bærer de offentlige pensjonsytelsene.

For å komme med enda et tall. Trygdebudsjettet for 1978 utgjør omlag 28 milliarder kroner. Dette beløp

er så stort at ingen av oss forbinder noe med det. Men fordelt på hver enkelt av den yrkesaktive del av befolkningen utgjør det ca. 20.000 kr. pr. person.

Det gir uttrykk for en stor styrke i vår økonomi at vi kan få til overføringer av et så stort omfang. Men de store tallene forteller oss også at pensjonsytelsene har en så nær sammenheng med inntektene og mulighetene hos den yrkesaktive del av befolkningen at det berører viktige deler av vår samlede finanspolitikk og skattepolitikk.

Det er Regjeringens hensikt å gå inn for en fortsatt oppgang i de offentlige pensjonene. Men tempoet og takten i denne oppgaven må naturligvis tilpasses de

alminnelige forholdene i landet. Vi tar sikte på i et nærmere samarbeid med representanter for de trygdede selv å komme fram til de beste enkelt-løsninger innenfor den samlede offentlige politikken på dette feltet. Etter at Regjeringen nå har drøftet å opprette et kontakt- og forhandlingsutvalg med pensjonistene, vil sosialministeren i den nærmeste framtid ta dette opp med representanter for pensjonistene. Selv om det her ikke er formålstjenlig å søke etter et forhandlingsforhold som man f.eks. har i arbeidslivet mellom arbeidsgiver og arbeidstaker, har jeg stor tro på at det samarbeid som kan utvikles gjennom et slikt kontaktutvalg lettere kan finne den utforming av vår samlede politikk overfor

pensjonistene som best mulig dekker de behovene som er til stede.

Jeg ønsker ~~lykke~~ til for Oslo Fylkesforening for pensjonister og det viktige arbeid den driver for de eldre i denne byen.